

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Z. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Generalnemu
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od Z. G. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;**
- 3) przyznaje radcy prawnemu B. K.-S. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł wraz z należnym podatkiem od towarów i usług od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w [...] tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które przedstawił w formie pytania, „czy czynności organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, formalnie związane z wypełnieniem ich ustawowych obowiązków, mają charakter działań niezgodnych z prawem w sytuacji, gdy prokurator już na etapie postępowania przygotowawczego narusza art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. nie umarzając wszczętego postępowania w sytuacji ewidentnego braku znamion czynu zabronionego oraz art. 32 ust. 2 ustawy o prokuraturze nie odstępując od oskarżenia gdy wyniki postępowania sądowego nie potwierdzają zarzutów oskarżonego”.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18 poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego względnie uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia

innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie, jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Problem sformułowany przez skarżącego nie ma cech opisanych wyżej. W lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sam skarżący przyznał, że sądy powszechne i Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślały, że samo uniewinnienie oskarżonego nie przesądza o bezprawności wniesienia przeciwko niemu aktu oskarżenia. Ocena czy konkretna osoba popełniła przestępstwo należy bowiem do sądów, a obowiązkiem oskarżycieli publicznych jest inicjowanie postępowań, w których dojdzie do wiążącego rozstrzygnięcia o takiej odpowiedzialności.

W świetle okoliczności stanowiących podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia, którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), nie sposób jest twierdzić, że prokurator na etapie wnoszenia aktu oskarżenia przeciwko powodowi mógł ewidentnie stwierdzić, iż przypisywany powodowi czyn nie miał znamion czynu niedozwolonego. W niniejszej sprawie niewątpliwie nie zachodzą zatem takie okoliczności, na tle których Sąd Najwyższy miałby podstawę do rozważania problemu sformułowanego przez skarżącego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804), orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi reprezentującemu powoda z urzędu Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 2, § 4, § 8 pkt 7, § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. poz. 1715).

aw

aj